

PHIẾM LUẬN CÁI “SỢ”

Nguyễn Dương (JJR62)

30 Juillet 2021

Ông Benjamin Franklin từng tuyên bố là “In this world, nothing is certain but Death and Taxes”. Nhưng theo tôi nghĩ thì phải cho thêm chữ ‘Fear’ vào Death và Taxes.

Này nhé khi bắt đầu sinh đẻ thì các bà sợ sinh đẻ (lockiophobia), rồi sợ đẻ con có được “mẹ tròn con vuông” không? (có con ‘vuông’ cũng sợ lắm). Khi con dần dần lớn lên thì mẹ (và bố) sợ con cái có được phát triển bình thường hay không? Còn con hay cái thì sợ bố mẹ hay anh chị cho ăn tát hay ăn roi (ngày xưa) nếu làm quấy (bây giờ thì sợ bị mất lòng bố mẹ yêu thương). Con cái khi lớn lên đi học thì sợ thầy hay cô giáo cho điểm xấu. Hay sợ bạn bè gấu du côn băng đảng ăn hiếp.

Đến khi trưởng thành thì sợ đủ thứ. Tiếng Anh có chữ “phobia” là “sợ”: nào là agoraphobia (sợ ở đám đông), claustrophobia (sợ ở chốn chật chội đông người hay chỗ nhỏ hẹp tù túng), glossophobia (sợ nói trước đám đông), aerophobia (sợ khi đi bay), hemophobia (sợ máu me), arachnophobia (sợ nhện), acrophobia (sợ chỗ cao), các cô các bà thì sợ cacophobia (sợ bị xấu xí), philophobia (sợ ‘tình yêu’), androphobia (sợ đàn ông: nguy quá nếu tất cả phái nữ mà như vậy thì liền ông chúng ta có môn bị Parkinson tay và sợ phải ở một mình –autophobia- cùng tuyệt chủng nhân loại), ngược lại có chữ gynophobia (sợ đàn bà, chắc có lẽ có ít lắm), phasmophobia (sợ ma có đủ thứ ma như trong truyện Liêu Trai Chí Dị của Bồ Tùng Linh hay ma phấm-ma femme-). Tôi không tìm ra được chữ phobia do sợ mèo chuột (có zoophobia: nhưng đó là sợ các loài thú vật). Có chữ venustraphobia (sợ gái/đàn bà đẹp) không hiểu bao nhiêu phần trăm các ông bị ‘bệnh’ này?

Học xong ngày xưa mà rớt bằng Trung Học hay Tú Tài thì sợ phải đi lính. Nếu lỡ phải vào nhà binh thì các thanh nam thanh nữ phải qua 2-4-6-8 tuần huấn nhục để bị bẻ gãy cái sợ cá nhân ra để tuân lệnh thượng cấp thì mới đi ‘oánh nhau’ được. Ở ngoài phố thường dân thì cũng phải sợ xếp chứ không thì mất việc dễ như chơi. (Rule #1: The Boss is always right; Rule #2: If the Boss is wrong, see Rule #1).

Khi tới tuổi lập gia đình thì sợ không có bồ hay sợ bồ chê xấu, không đẹp trai học giỏi con nhà giàu, sợ mất bồ, sau khi lấy chồng hay vợ thì lại sợ phối ngẫu bỏ.... Có con cái thì sợ tụi nó hư. sợ đủ thứ.

Về y học sinh lý thì ông Walter Bradford Cannon (1915) có viết “Fight or Flight”, 2 chữ F, (“Chống cự hay Chạy trốn”) nhưng theo tôi nguyên nhân chính là Fear (3 chữ F: “Fear: Fight or Flight”) vì có Sợ mới phải chống cự hay chạy trốn.

Dân thường thì sợ đủ thứ như khi ra đường thì sợ cảnh sát phạt nếu lái xe quá nhanh hay qua đèn đỏ hay không đeo dây nịt lưng. Bây giờ thì sợ bị lây bệnh Cô vít hay Bà Vít gì đó. Làm to oai quyền như Tổng Thống cũng sợ tai tiếng hay sợ mất mặt. Ăn uống cũng vậy ăn nhiều chất béo thì sợ cholesterol lên cao, ăn nhiều chất đường thì sợ bị đái đường. Uống nhiều rượu thì sợ bị nghiện. Hút thuốc lá thì sợ bị ung thư phổi v.v.v.

Về nhà thì phần đông đàn bà sợ chuột nhắt hay giun còn đàn ông thì sợ sư tử (đúng lắm chứ vì sư tử to lớn dữ dằn còn con chuột nhắt hay con giun thì bé tí ti mà sao các bà lại sợ?).

Mở internet ra thì sợ virus, sợ tụi hackers, sợ bị quảng cáo gạt làm lo âu, mất ngủ.

Con người càng ngày càng già thì sợ bệnh sợ chết: tôn giáo ngày xưa loài người khi chết có 2 lối thoát là lên thiên đàng hay xuống địa ngục. Lên thiên đàng thì ai cũng biết là quá sung sướng rồi nhưng xuống địa ngục với hình ảnh Lucifer hay Satan cầm cái xiên 3 đầu nhọn cùng các quỷ sứ tra tấn hành hạ vạc dầu sôi sùng sục lửa nóng ghê sợ. Thế là các đại gia lẫn vua chúa bèn nhao nhao dâng của cải quý giá để hối lộ các thầy cúng cho được lên thiên đàng. Kết cục là vì sợ mà chúng ta bây giờ được ngắm các nhà thờ chùa chiền nguy nga tráng lệ loé mắt.

Cũng vì sợ cộng sản mà sau ngày 20 tháng 7 năm 1954 khi Hội Nghị Genève được ký kết thì gần 1 triệu dân miền Bắc di cư vào Nam. Hay sau ngày 30 tháng 4 năm 1975 hơn nửa triệu dân Việt nam sợ VC quá nên bằng đủ mọi kiếm cách thoát đi, (có thể hơn nữa là vì nếu cột đèn đi được thì cũng đã đi theo rồi!), bất chấp nguy hiểm hay sóng gió hải tặc, để chạy trốn sang các nước tự do. Ngẫm nghĩ lại là cũng chỉ vì sợ mà thôi!

Thế giới hiện nay (ngày gần xưa thì có Stalin, Mao Trạch Đông) có Tổ sư làm người ta sợ là Ông Xi hay Xí gì đó ở Trung Cộng đã làm hơn cả một tỷ dân phải sợ ngao ngán ăn dùi cui và ngán ở tù không những ở Trung Hoa lục địa mà cả ở các xứ như Tây Tạng, Uyghurs và nay Hồng Kông nữa! Đã thế màng lưới sợ cũng được phủ lên đầu các xứ như Bắc Hàn, Nga, Cu ba (có ý viết thành hai chữ, không phải typo error), Byelorussia, Việt nam nữa! Nhưng chính ông Xi hay Xí đó khi về nhà cũng 90 % chắc là cũng ‘cheveux’ với bà nhà. Viết tới đây tôi nhớ tay trùm ma túy Pablo Escobar ở xứ Colombia, Nam Mỹ, đã làm đảo điên chính phủ và giết người như ngoé mà khi đi chơi gái lên cũng sợ bị nội tướng bắt gập!

Cái sợ đó dần dần thấm vào xương vào tủy của dân tộc các xứ đó. Họ cho là cái sợ đó là bình thường, là ‘normal’ để sinh sống, nhất là chính phủ các xứ đó cho họ được thả cửa ăn uống, trai gái, cờ bạc nếu có phương tiện. Sau vài thế hệ cái sợ đó xâm nhập vào nhiễm thể DNA của họ thành ra khi họ được để ra họ không lấy gì là ngạc nhiên cả! Cũng như các con trâu, con ngựa, con chó khi được để bây giờ ra nó đâu có biết là nguyên thủy các thú vật đó là được tự do tung tăng chạy nhảy sinh sống trong thiên nhiên, nay các con vật đó cho là làm thân trâu bò ngựa chó đó cũng là ‘natural’! Buồn thay!

TB: Đố các độc giả đếm được bao nhiêu chữ ‘sợ’ (kể cả ngoại ngữ hay tiếng lóng) trong thân bài này? Tôi có đếm nhưng ‘sợ’ đếm sai.

